Kohtulahendite kogumik

EUROOPA KOHTU OTSUS (viies koda)

13. juuli 2017*

Apellatsioonkaebus – Õigus tutvuda Euroopa Liidu institutsioonide käsutuses olevate dokumentidega – Määrus (EÜ) nr 1049/2001 – Dokumentidega tutvumise õiguse erandid – Artikli 4 lõike 3 esimene lõik – Nende institutsioonide otsustamisprotsessi kaitsmine – Keskkond – Århusi konventsioon – Määrus (EÜ) nr 1367/2006 – Artikli 6 lõige 1 – Üldine huvi keskkonnateabe avalikustamise vastu – Saksamaa ametiasutuste poolt Euroopa Komisjonile edastatud teave, mis puudutab Saksamaa territooriumil asuvaid käitisi, mis kuuluvad kasvuhoonegaaside saastekvootidega kauplemise süsteemi reguleerivate liidu õigusnormide kohaldamisalasse – Dokumentidega tutvumise võimaldamisest osaline keeldumine

Kohtuasjas C-60/15 P,

mille ese on Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 56 alusel 11. veebruaril 2015 esitatud apellatsioonkaebus,

Saint-Gobain Glass Deutschland GmbH, asukoht Stolberg (Saksamaa), esindajad: *Rechtsanwältin* S. Altenschmidt ja *Rechtsanwältin* P.-A. Schütter,

apellatsioonkaebuse esitaja,

teine menetlusosaline:

Euroopa Komisjon, esindajad: H. Krämer, F. Clotuche-Duvieusart ja P. Mihaylova, kohtudokumentide kättetoimetamise aadress Luxembourgis,

kostja esimeses kohtuastmes,

EUROOPA KOHUS (viies koda),

koosseisus: koja president J. L. da Cruz Vilaça, Euroopa Kohtu asepresident A. Tizzano (ettekandja), kohtunikud A. Borg Barthet, E. Levits ja F. Biltgen,

kohtujurist: M. Szpunar,

kohtusekretär: ametnik M. Aleksejev,

arvestades kirjalikus menetluses ja 6. juuli 2016. aasta kohtuistungil esitatut,

olles 19. oktoobri 2016. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,

on teinud järgmise

* Kohtumenetluse keel: saksa.

otsuse

1 Saint-Gobain Glass Deutschland GmbH (edaspidi „Saint-Gobain“) palub oma apellatsioonkaebuses tühistada Euroopa Liidu Üldkohtu 11. detsembri 2014. aasta otsuse Saint-Gobain Glass Deutschland *vs*. komisjon (T-476/12, ei avaldata, edaspidi „vaidlustatud kohtuotsus“, EU:T:2014:1059), millega Üldkohus jättis rahuldamata Saint-Gobaini hagi nõudega tühistada komisjoni 17. jaanuari 2013. aasta otsus, millega keeldutakse täieliku juurdepääsu võimaldamisest Saksamaa Liitvabariigi poolt komisjonile komisjoni 27. aprilli 2011. aasta otsuse 2011/278/EL, millega määratakse kindlaks kogu liitu hõlmavad üleminekueeskirjad Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiivi 2003/87/EÜ artikli 10a kohaste tasuta saastekvootide ühtlustatud eraldamiseks (ELT 2011, L 130, lk 1), artikli 15 lõikes 1 ette nähtud menetluse raames edastatud loetelule, osas, milles see dokument sisaldab teavet Saint-Gobaini Saksamaal asuvate teatavate käitiste kohta seoses saastekvootide esialgse eraldamisega ning tegevuse ja võimsuse tasemega, mis puudutab süsinikdioksiidi (CO_2) heidet aastatel 2005–2010, käitiste tõhusust ning esialgselt aastateks 2013–2020 aasta kohta eraldatud saastekvoote (edaspidi „vaidlusalune otsus“).

Õiguslik raamistik

Rahvusvaheline õigus

2 Keskkonnainfo kättesaadavuse, keskkonnaasjade otsustamises üldsuse osalemise ning neis asjus kohtu poole pöördumise konventsiooni, mis kirjutati alla 25. juunil 1998 Århusis ning kiideti Euroopa Ühenduse nimel heaks nõukogu 17. veebruari 2005. aasta otsusega 2005/370/EÜ (ELT 2005, L 124, lk 1; edaspidi „Århusi konventsioon“), artikkel 4 sätestab:

„1. Konventsiooniosaline tagab, et tema avaliku võimu asutused annavad üldsusele keskkonnainfot, vastates keskkonnainfo taotlusele selle artikli kohaselt siseriiklikke õigusakte järgides […]:

a) ilma, et taotleja peaks oma huvi tõendama;

[…]

4. Keskkonnainfo taotluse võib jätta rahuldamata, kui avalikustamine võib ebasoodsalt mõjutada:

a) avaliku võimu organi menetluse konfidentsiaalsust, kui konfidentsiaalsusnõue on ette nähtud siseriikliku õigusega;

[…]

Info avalikustamisest keeldumise põhjendusi tõlgendatakse kitsendavalt, arvestades vajadust info avalikustamisega rahuldada üldsuse huvi ja seda, kas taotletud info käsitleb heidete keskkonda viimist.

[…]“

Liidu õigus

3 Euroopa Parlamendi ja nõukogu 30. mai 2001. aasta määruse (EÜ) nr 1049/2001 üldsuse juurdepääsu kohta Euroopa Parlamendi, nõukogu ja komisjoni dokumentidele (EÜT 2001, L 145, lk 43; ELT eriväljaanne 01/03, lk 331) põhjendused 1, 2, 4, 6 ja 11 on sõnastatud järgmiselt:

„(1) Euroopa Liidu lepingu artikli 1 teises lõigus on talletatud avalikkuse põhimõte tõdemusega, et leping tähistab uut etappi Euroopa rahvaste üha tihedama liidu loomises, kus otsused tehakse nii avalikult kui võimalik ja nii kodanikulähedaselt kui võimalik.

(2) Avalikkus võimaldab kodanikel osaleda rohkem otsustamisprotsessis ja tagab juhtorganitele suurema legitiimsuse ning tulemuslikkuse ja suurema vastutuse kodanike ees demokraatlikus süsteemis. Avalikkus aitab tugevdada demokraatia ja põhivabaduste austamise põhimõtet, nagu need on sätestatud EL lepingu artiklis 6 ja Euroopa Liidu põhiõiguste hartas.

[…]

(4) Käesoleva määruse eesmärk on rakendada võimalikult täieulatuslikult ellu avalikkuse õigus juurde pääseda dokumentidele ning sätestada sellise juurdepääsu üldpõhimõtted ja piirangud vastavalt EÜ asutamislepingu artikli 255 lõikele 2.

[…]

(6) Tuleks tagada ulatuslikum juurdepääs dokumentidele juhtudel, kui institutsioonid toimivad seadusandjana, sealhulgas delegeeritud volituste alusel, säilitades samal ajal institutsioonide otsustamisprotsessi tõhususe. Sellised dokumendid tuleks võimalikult laiaulatuslikult teha vahetult kättesaadavaks.

[…]

(11) Põhimõtteliselt peaksid kõik institutsioonide dokumendid olema üldsusele kättesaadavad. Tuleks siiski teha erandeid, et kaitsta teatavaid üldisi ja erahuve. Institutsioonidel peaks olema õigus kaitsta vajaduse korral oma sisemisi nõupidamisi ja arutelusid, et tagada võime täita oma ülesandeid. Erandite hindamisel peaksid institutsioonid kõigil liidu tegevusaladel võtma arvesse ühenduse õigusaktides sisalduvaid põhimõtteid isikuandmete kaitse kohta.“

4 Määruse artiklis 1 „Eesmärk“ on sätestatud:

„Käesoleva määruse eesmärk on:

a) määrata kindlaks põhimõtted, tingimused ning üldiste või erahuvidega põhjendatud piirangud, mis reguleerivad EÜ asutamislepingu artiklis 255 ettenähtud juurdepääsuõigust Euroopa Parlamendi, nõukogu ja komisjoni (edaspidi „institutsioonid“) dokumentidele, nõnda et neile dokumentidele oleks tagatud võimalikult laiaulatuslik juurdepääs;

b) kehtestada eeskirjad, mis tagavad selle õiguse võimalikult hõlpsalt kasutamise, ning

c) soodustada head haldustava dokumentidele juurdepääsu tagamisel.“

5 Määruse artikli 2 „Juurdepääsuõigusega isikud ja reguleerimisala“ lõige 3 näeb ette:

„Käesolevat määrust kohaldatakse kõigi institutsiooni käsutuses olevate dokumentide suhtes, see tähendab institutsiooni koostatud ja talle saadetud ning tema valduses olevate dokumentide suhtes kõikides Euroopa Liidu tegevusvaldkondades.“

6 Määruse artikkel 4 „Erandid“ sätestab:

„[…]

2. Institutsioonid keelavad juurdepääsu dokumentidele, mille avaldamine kahjustaks:

– füüsilise või juriidilise isiku ärihuve, sealhulgas intellektuaalomandit,

– […]

– kontrollimiste, uurimise või audiitorkontrolli eesmärki,

välja arvatud juhul, kui avaldamine teenib ülekaalukaid üldisi huve.

3. Keelatakse juurdepääs dokumendile, mille institutsioon on koostanud oma sisekasutuseks või mille institutsioon on saanud ning mis käsitleb küsimust, milles institutsioon ei ole veel otsust teinud, kui sellise dokumendi avaldamine kahjustaks oluliselt institutsiooni otsustamisprotsessi, välja arvatud juhul, kui avaldamine teenib ülekaalukaid üldisi huve.

[…]

5. Liikmesriik võib taotleda, et institutsioon ei avaldaks kõnealusest liikmesriigist pärit dokumenti ilma tema eelneva nõusolekuta.

[…]“

7 Euroopa Parlamendi ja nõukogu 28. jaanuari 2003. aasta direktiivi 2003/4/EÜ keskkonnateabele avaliku juurdepääsu ja nõukogu direktiivi 90/313/EMÜ kehtetuks tunnistamise kohta (ELT 2003, L 41, lk 26; ELT eriväljaanne 15/07, lk 375) artikli 4 lõige 2 näeb ette:

„Liikmesriigid võivad sätestada keskkonnateabe taotluse tagasilükkamise, kui teabe avalikustamine võib kahjustada:

a) riigiasutuste töö konfidentsiaalsust, kui niisugune konfidentsiaalsus on seadusega sätestatud;

[…]“

8 Euroopa Parlamendi ja nõukogu 6. septembri 2006. aasta määruse (EÜ) nr 1367/2006 keskkonnainfo kättesaadavuse, keskkonnaasjade otsustamises üldsuse osalemise ning neis asjus kohtu poole pöördumise Århusi konventsiooni sätete kohaldamise kohta ühenduse institutsioonide ja organite suhtes (ELT 2006, L 264, lk 13) põhjendus 2 on sõnastatud järgmiselt:

„Kuuendas keskkonnaalases ühenduse tegevusprogrammis […] rõhutatakse vajadust varustada üldsust piisava keskkonnainfoga ja pakkuda üldsusele tõhusaid võimalusi keskkonnaasjade otsustamises osalemiseks, aidates sellega tõsta otsustamisprotsessi vastutustundlikkust ja läbipaistvust ning suurendades üldsuse teadlikkust ja toetust vastuvõetud otsustele. Lisaks sellele soodustatakse programmiga sarnaselt eelmistele programmidele […] ühenduse keskkonnakaitsealaste õigusaktide tõhusamat kohaldamist ja rakendamist, sealhulgas ühenduse eeskirjade täitmist ja meetmete võtmist ühenduse keskkonnaalaste õigusaktide rikkumise korral.“

9 Määruse artikkel 1 sätestab:

„1. Käesoleva määruse eesmärk on aidata kaasa [Århusi konventsioonist] tulenevate kohustuste rakendamisele, kehtestades eeskirjad konventsiooni sätete kohaldamiseks ühenduse institutsioonide ja organite suhtes, eelkõige:

a) garanteerides üldsusele õiguse saada kätte keskkonnainfot, mille ühenduse institutsioonid või organid on saanud või koostanud ja mis on nende valduses, ning määrates selle õiguse kasutamise põhitingimused ja praktilise korra;

b) tagades, et keskkonnainfo tehakse üldsusele üha enam kättesaadavaks ja et seda levitatakse üha laiemalt eesmärgiga saavutada selle võimalikult laialdane süstemaatiline kättesaadavus ja levik. Selleks soodustatakse eelkõige arvutikaugside ja/või elektroonilise tehnoloogia kasutamist, kui selline võimalus on olemas;

c) sätestades üldsuse osalemise seoses keskkonnaalaste kavade ja programmidega;

d) tagades keskkonnaasjades kohtu poole pöördumise võimaluse ühenduse tasandil käesolevas määruses sätestatud tingimustel.

2. Käesoleva määruse sätete kohaldamisel püüavad ühenduse institutsioonid ja organid abistada ja juhendada üldsust seoses keskkonnainfo kättesaadavuse, keskkonnaasjade otsustamises osalemise ja neis asjus kohtu poole pöördumisega.“

10 Määruse artikli 2 lõikes 1 on sätestatud:

„Käesolevas määruses kasutatakse järgmisi mõisteid:

[…]

d) keskkonnainfo – kirjalikus, visuaalses, suulises, elektroonilises või muus materiaalses vormis olev teave, mis käsitleb:

[…]

iii) selliseid meetmeid (sealhulgas haldusmeetmeid), nagu poliitika, õigusaktid, kavad, programmid, keskkonnaalased kokkulepped ja tegevused, mis mõjutavad või võivad mõjutada punktides i ja ii nimetatud keskkonnaelemente ja tegureid, ning samuti selliste keskkonnaelementide kaitseks kavandatud meetmeid või tegevusi;

[…]“

11 Määruse artikli 3 esimene lõik kõlab järgmiselt:

„Määrust (EÜ) nr 1049/2001 kohaldatakse kõikide taotluste suhtes, mille taotleja on esitanud ühenduse institutsioonide ja organite valduses oleva keskkonnainfo kättesaamiseks, ilma et kedagi kodakondsuse, rahvuse või elukoha tõttu või juriidilise isiku puhul tema registreeritud asukoha või tegeliku tegevuskoha tõttu diskrimineeritaks.“

12 Määruse nr 1367/2006 artikli 6 „Erandite kohaldamine keskkonnainfo kättesaadavuse taotlemisel“ lõikes 1 on ette nähtud:

„Määruse (EÜ) nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 esimese ja kolmanda taande puhul, välja arvatud uurimine ja eelkõige ühenduse õiguse võimalike rikkumiste uurimine, eeldatakse info avaldamiseks ülekaalukat üldsuse huvi, kui taotletud info on seotud heitmetega keskkonda. Määruse (EÜ) nr 1049/2001 artiklis 4 sätestatud muude erandite puhul tõlgendatakse keeldumise aluseid kitsendaval viisil, võttes arvesse avalikustamisega teenitavat üldsuse huvi ja seda, kas taotletud info on seotud heidetega keskkonda.“

13 Otsuse 2011/278 artikli 15 lõige 1 on sõnastatud järgmiselt:

„Direktiivi 2003/87/EÜ artikli 11 lõike 1 kohaselt edastavad liikmesriigid komisjonile 30. septembriks 2011 nende territooriumil asuvate direktiiviga 2003/87/EÜ hõlmatud käitiste loetelu, sealhulgas vastavalt artiklile 5 kindlaks tehtud käitised, kasutades selleks komisjoni poolt ette nähtud elektroonilist vormi.“

Vaidluse taust

14 Maailma klaasiturul tegutsev äriühing Saint-Gobain kasutab käitisi, mis kuuluvad Euroopa Parlamendi ja nõukogu 13. oktoobri 2003. aasta direktiivi 2003/87/EÜ, millega luuakse ühenduses kasvuhoonegaaside saastekvootidega kauplemise süsteem ja muudetakse nõukogu direktiivi 96/61/EÜ (ELT 2003, L 275, lk 32; ELT eriväljaanne 15/07, lk 631), kohaldamisalasse.

15 Saint-Gobain palus otsusele 2011/278 tuginedes Saksamaa pädevatelt asutustelt, et need eraldaksid talle selle direktiiviga loodud saastekvootidega kauplemise süsteemi raames tasuta saastekvoote kolmandaks ajavahemikuks, see tähendab aastateks 2013–2020.

16 See otsus näeb peamiselt ette, et liikmesriigid arvutavad tasuta eraldatavate saastekvootide esialgse arvu igale tegevkäitisele Euroopa Komisjoni määratud võrdlusaluste põhjal. Otsus sätestab eelkõige artikli 15 lõikes 1, et nende arvutuste tulemused kantakse liikmesriigi territooriumil asuvate direktiiviga 2003/87 hõlmatud käitiste loetellu ja iga liikmesriik edastab selle loetelu komisjonile kontrollimiseks.

17 Saint-Gobain palus 3. juuli 2012. aasta kirjaga komisjonilt, et tal võimaldataks määruse nr 1049/2001 ja määruse nr 1367/2006 alusel tutvuda Exceli tabeliga, mille Saksamaa Liitvabariik oli komisjonile saatnud nimetatud artikli 15 lõikes 1 sätestatud menetluse raames. Tabel sisaldab andmeid Saint-Gobaini Saksamaa territooriumil asuvate teatavate käitiste kohta. Eelkõige avaldas Saint-Gobain soovi tutvuda „esialgset paigaldatud võimsust“ puudutavate andmetega, mis olid edastatud iga käitise osa kohta, ning ajavahemikuks 2013–2020 igale käitise osale aastaks tasuta eraldatavate saastekvootide esialgse arvuga.

18 Komisjoni kliimameetmete peadirektoraat jättis 23. juuli 2012. aasta kirjaga Saint-Gobaini taotluse määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 3 esimese lõigu alusel rahuldamata.

19 Seejärel avalikustasid Saksamaa ametiasutused asjassepuutuvate käitiste loetelu ja käitise kohta igaks aastaks esialgu eraldatud saastekvoodid.

20 Saint-Gobain esitas 7. augustil 2012 dokumentidega tutvumiseks kordustaotluse määruse nr 1049/2001 tähenduses.

21 Komisjon pikendas 4. septembri 2012. aasta kirjaga vastamise tähtaega viieteistkümne tööpäeva võrra, see tähendab kuni 25. septembrini 2012.

22 Siiski informeeris komisjon 25. septembri 2012. aasta kirjaga Saint-Gobaini sellest, et ta ei suuda saata ettevõtjale lõplikku otsust määratud tähtajal, sest Saksamaa ametiasutused, keda teavitati kui taotletud teabe koostajat, ei olnud veel saatnud ühtegi vastust.

23 Saint-Gobain palus 28. septembril 2012 komisjoni, et viimane teeks tema kordustaotluse kohta otsuse enne 15. oktoobrit 2012.

24 Komisjon lubas 17. jaanuaril 2013 vaidlusaluses otsuses osaliselt tutvuda taotletava teabega, see tähendab teabega, mille Saksamaa ametiasutused olid avalikustanud, ja Exceli tabelis sisalduva mitteolulise teabega, ning keeldus võimaldamast juurdepääsu ülejäänud teabele.

25 Komisjon põhjendas oma keeldumisotsust määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 3 esimese lõiguga, leides, et taotletava teabe täielik avalikustamine kahjustaks oluliselt tema otsustamisprotsessi, mis on alles pooleli ning puudutab paljusid käitisi mitmes liikmesriigis. Komisjoni sõnul võimaldaks nende andmete täielik avalikustamine üldsusel ja eelkõige asjaomastel ettevõtjatel tõstatada küsimusi või teha kriitikat liikmesriikide edastatud teabe kohta, mis võib mõjutada otsustamisprotsessi. See sekkumine võib omakorda otsustamisprotsessi oluliselt pikendada ning kahjustada komisjoni ja liikmesriikide vahelist dialoogi.

26 Kuivõrd taotletava teabe oli esitanud Saksamaa Liitvabariik, konsulteeris komisjon määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 5 kohaselt selle liikmesriigiga, kes oli avalikustamise vastu. Kõnealune liikmesriik põhjendas oma vastuseisu nagu komisjongi määruse artikli 4 lõike 3 esimeses lõigus ette nähtud erandiga. Eelkõige väitis Saksamaa Liitvabariik, et komisjon ei ole veel kõnesoleva teabe kohta otsust teinud ning et selle otsuse tegemist määratud tähtaja jooksul oodatakse väga. Komisjon leidis, et need põhjendused on esmapilgul asjakohased.

27 Komisjon tõdes vaidlusaluses otsuses esmalt, et ei esine ülekaalukat üldist huvi kõnealuse määruse artikli 4 lõike 3 esimese lõigu tähenduses, mida taotletava teabe täielik avalikustamine teeniks, täpsustades, et huvid, millele Saint-Gobain oma taotluses tugineb, on puhtalt erahuvid. Seejärel nentis komisjon, et käesoleval juhul oli esmatähtsaks huviks tagada see, et otsuseid tehtaks ilma igasuguse välise mõjutuseta, ning kaitsta usalduslikku õhkkonda komisjoni ja Saksamaa ametiasutuste vahel. Komisjon meenutas ka, et Saksamaa ametiasutused on märkimisväärse osa taotletavast teabest juba avalikustanud, ning märkis, et üldsus sai seega tasuta saastekvootide ühtlustatud eraldamise projekti peamiste andmetega tutvuda.

28 Lõpuks täpsustas komisjon nimetatud otsuses, et isegi eeldusel, et Saint-Gobaini taotletav teave on keskkonnateave, ei võimalda määruse nr 1367/2006 artikli 6 ükski säte – erinevalt määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2 esimeses ja kolmandas taandes sätestatud eranditest – välistada määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 3 esimeses lõigus ette nähtud erandi kohaldamist.

Menetlus Üldkohtus ja vaidlustatud kohtuotsus

29 Saint-Gobain esitas 31. oktoobril 2012 hagi nõudega tühistada komisjoni 4. ja 25. septembri 2012. aasta vaikimisi tehtud otsused. Pärast 17. jaanuaril 2013 vaidlusaluse otsuse vastuvõtmist palus Saint-Gobain luba oma nõuete muutmiseks. Seda taotlust rahuldades asus Üldkohus seisukohale, et sellest hetkest alates paluti hagiga tühistada ainult viimati nimetatud otsus.

30 Üldkohus ei nõustunud vaidlustatud kohtuotsuses Saint-Gobaini esitatud kahe väitega ja jättis hagi rahuldamata.

Poolte nõuded

31 Saint-Gobain palub Euroopa Kohtul:

– tühistada vaidlustatud kohtuotsus ja vaidlusalune otsus;

– teise võimalusena tühistada vaidlustatud kohtuotsus ja saata kohtuasi tagasi Üldkohtule;

– mõista kohtukulud välja komisjonilt.

32 Komisjon palub jätta apellatsioonkaebuse rahuldamata ja mõista kohtukulud välja Saint-Gobainilt.

Apellatsioonkaebus

33 Saint-Gobain põhjendab oma apellatsioonkaebust peamiselt kahe väitega. Esimese väitega, mis on jagatud kaheks osaks, väidab Saint-Gobain, et määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 3 esimest lõiku on tõlgendatud koostoimes määruse nr 1367/2006 artikli 6 lõike 1 teise lausega vääralt, sest Üldkohus tõlgendas esiteks neid sätteid laiendavalt ja teiseks ei leidnud, et käesolevas asjas esineks ülekaalukat üldist huvi, mida taotletud keskkonnateabe avalikustamine teeniks. Teise väite kohaselt on Üldkohus kohaldanud vääralt määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõiget 5.

Poolte argumendid

34 Esimese väite esimeses osas väidab Saint-Gobain, et Üldkohus rikkus õigusnormi, sest ta eiras määrusest nr 1367/2006 tulenevaid nõudeid ja eelkõige määruse artikli 6 lõike 1 teisest lausest tulenevat nõuet tõlgendada keskkonnateabele juurdepääsu võimaldamisest keeldumisel määruse nr 1049/2001 artiklis 4 sätestatud erandeid – nende hulgas eelkõige selle artikli lõike 3 esimeses lõigus ette nähtud erandit, mille eesmärk on kaitsta institutsioonide otsustamisprotsessi – „kitsendaval“ viisil.

35 Viidates Üldkohtu tuvastusele, et teave, mida käesolevas asjas taotleti, on „keskkonnainfo“ määruse nr 1367/2006 artikli 2 lõike 1 punkti d tähenduses, märgib Saint-Gobain, et sellise teabe korral on liidu institutsioonid kohustatud järgima kõnealust määrust, mille eesmärk on kohaldada nende institutsioonide suhtes Århusi konventsiooni, mis on liidu õiguskorra lahutamatu osa ja millega Üldkohus oleks pidanud arvestama.

36 Samas ei sisalda see konventsioon üldnormi, mis sarnaneks määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõikega 3, mille kohaselt keelatakse juurdepääs keskkonnateabele, kui selle avaldamine kahjustaks oluliselt asjaomaste avalik-õiguslike asutuste otsustamisprotsessi. Kõnealuse konventsiooni artikli 4 lõike 4 punkti a kohaselt saab sellises olukorras nagu käesoleval juhul jätta keskkonnateabe taotluse rahuldamata hoopiski ainult siis, kui teabe avalikustamine võib ebasoodsalt mõjutada „avaliku võimu organi menetluse“ konfidentsiaalsust, kui konfidentsiaalsusnõue on ette nähtud riigisisese õigusega.

37 Selline keeldumispõhjus oleks Saint-Gobaini arvates ka identne direktiivi 2003/4 artikli 4 lõike 2 punktis a sätestatud keeldumise põhjusega, kusjuures direktiivi 2003/4 eesmärk on rakendada Århusi konventsiooni liikmesriikide õiguskordades.

38 Seega tuleb Saint-Gobaini arvates nii määruse nr 1049/2001 kui ka nimetatud direktiivi tähenduses tõlgendada kõnealust keeldumispõhjust – nagu see tuleneb ka Saksamaa kohtupraktikast – nii, et sellega on peetud silmas ainult otsuse tegemisega seotud sisemisi arutelusid, mitte nendele aruteludele eelnevaid asjaolusid nagu andmed, millel need arutelud põhinevad.

39 Üldkohus aga tõlgendas kõnealuse määruse artikli 4 lõikes 3 ette nähtud erandit laiendavalt. Nimelt leidis Üldkohus, et taotletud teabele juurdepääsu võimaldamisest keeldumine on käesoleval juhul põhjendatud, et vältida välist mõjutamist, mis võib häirida poolelioleva otsustamisprotsessi normaalset kulgu, põhjustades märkimisväärset viivitust komisjonile kõnealuses menetluses esitatud teabe kontrollimisel ning tuues kaasa hõõrumisi selle teabe saatnud liikmesriikidega, mis võib kahjustada komisjoni ja nende liikmesriikide vahelist dialoogi.

40 Kuid ainuüksi asjaolu, et sellise keskkonnateabe avalikustamine, nagu on kõne all käesolevas asjas, võib tekitada kriitikat, ei saa Saint-Gobaini arvates õigustada selle teabe konfidentsiaalsena hoidmist, kuna haldusmenetluse läbipaistvusest tulenev üldsuse kriitika on kõnealuste õigusnormidega soovitud tagajärg. Nimelt teenib see kriitika just kõnealuste normidega taotletud eesmärki, sealhulgas eesmärki teha keskkonnaasjades üldsuse kontrollile allutatud andmete põhjal parimaid otsuseid. Lisaks täpsustab Saint-Gobain, et määrus nr 1367/2006 ega direktiiv 2003/4 ei näe ette komisjoni ja liikmesriikide vaheliste suhete kaitsmisega seotud juurdepääsu võimaldamisest keeldumise põhjuseid.

41 Lõpuks väidab Saint-Gobain, et Üldkohus tugines vaidlustatud kohtuotsuse punktides 80–82 ja 87 mitu korda ekslikult Euroopa Kohtu praktikale, mis käsitleb küll määrust nr 1049/2001, kuid mitte juurdepääsu keskkonnateabele komisjonis pooleli olevas haldusmenetluses.

42 Komisjon väidab kõigepealt oma vastuses, et apellatsioonkaebuse esimene väide on vastuvõetamatu. Nimelt leiab ta esmalt, et kui seda väidet tuleb tõlgendada nii, et sellega seatakse kahtluse alla määruse nr 1367/2006 õiguspärasus Århusi konventsiooni sätete seisukohast, siis muudab see väide Üldkohtu vaidluse eset. Seejärel märgib komisjon, et osas, milles esimest väidet võib mõista nii, et sellega heidetakse Üldkohtule ette, et viimane eiras nõuet tõlgendada määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 3

esimeses lõigus sätestatud erandit nii, et arvesse võetakse Århusi konventsiooni artikli 4 lõike 4 punktis a sätestatud mõistet „avaliku võimu organi menetlus“, põhineb see väide argumentidel, mida Üldkohtus ei esitatud ja mille üle seal ei ole vaieldud. Lõpuks leiab komisjon, et kõnealuses väites ei ole täpselt välja toodud neid vaidlustatud kohtuotsuse põhjenduste punkte, mida kritiseeritakse.

43 Igal juhul leiab komisjon, et apellatsioonkaebuse esimene väide ei ole põhjendatud. Esiteks ei viita Århusi konventsiooni artikli 4 lõike 4 punkti a ega direktiivi 2003/4 artikli 4 lõike 2 punkti a sõnastus mitte „sisemisele menetlusele“, vaid ainult avaliku võimu organi „menetlusele“. Arvestades aga asjaolu, et kõik liikmesriigid – nagu ka liit – on Århusi konventsiooni osalised, tuleb lähtuda sellest, et liidu seadusandja ei kavatsenud panna direktiiviga 2003/4 liikmesriikidele sisulisi kohustusi, mis erineksid liidu organitele määrustega nr 1049/2001 ja nr 1367/2006 pandud kohustustest.

44 Teiseks märgib komisjon, et mõiste „menetlus“ tõlgendamine nii, et see hõlmab ainult ametiasutuse sisemisi toiminguid on ainult selle mõiste üks võimalikke tõlgendusi, kui lähtuda suunistest, mis on esitatud „Århusi konventsiooni rakendamise käsiraamatus“, mida Euroopa Kohus võiks määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 3 esimese lõigu tõlgendamisel arvesse võtta.

45 Kolmandaks väidab komisjon, et Århusi konventsiooni artikli 4 lõike 4 punktis a kasutatud kriteerium nagu ka kõnealuse määruse artikli 4 lõike 3 esimeses lõigus kasutatud kriteerium ei ole dokumendi sisu, vaid selle sisu avalikustamise „ebasoodne mõju“. Järelikult, isegi kui dokumendist ei nähtu ametiasutuse sisemine menetlus, vaid üksnes need asjaolud, mille põhjal asutus otsuse vastu võttis, võib viimati nimetatud sätte alusel keelduda selle dokumendiga tutvumise võimaldamisest.

Euroopa Kohtu hinnang

Vastuvõetavus

46 Komisjon väidab kõigepealt, et esimene väide on vastuvõetamatu juhul, kui seda tõlgendatakse nii, et sellega soovitakse kahtluse alla seada määruse nr 1367/2006 kehtivust Århusi konventsiooni sätete seisukohast.

47 Kuna aga Saint-Gobain kinnitas oma repliigis sõnaselgelt, et kõnealuse väitega ei tahtnud ta kuidagi seada kahtluse alla selle määruse kehtivust, ja komisjon võttis oma vasturepliigis selle kinnituse teadmiseks, siis ei tule komisjoni selle argumendi kohta enam seisukohta võtta.

48 Edasi väidab komisjon sisuliselt, et apellatsioonkaebuse esimene väide on vastuvõetamatu, sest see põhineb argumentidel, mida Üldkohtus ei esitatud ja mille üle seal ei ole vaieldud.

49 Sellega seoses tuleb meenutada, et Euroopa Kohtu kodukorra artikli 170 lõike 1 kohaselt ei või apellatsioonkaebuses muuta Üldkohtu menetluses olnud hagi eset.

50 Väljakujunenud kohtupraktika järgi piirdub Euroopa Kohtu pädevus apellatsioonimenetluses Üldkohtus arutatud väidetele antud õigusliku hinnangu kontrollimisega. Pool ei saa seega esitada esmakordselt Euroopa Kohtus väidet, mida ta ei ole esitanud Üldkohtus, kuna see võimaldaks tal Üldkohtus arutatud asjaga võrreldes laiendada kohtuasja ulatust Euroopa Kohtus, kellel on apellatsioonimenetluses piiratud pädevus (Euroopa Kohtu presidendi määrus, 7.7.2016, Fapricela *vs.* komisjon, C-510/15 P, ei avaldata, EU:C:2016:547, punkt 20 ja seal viidatud kohtupraktika).

51 Kuid argument, mida ei esitatud esimeses kohtuastmes, ei kujuta endast uut väidet, mis on apellatsioonimenetluses vastuvõetamatu, kui tegemist on sellise argumendi täiendamisega, mida on Üldkohtule esitatud hagiavalduses sisalduvas väites juba käsitletud (kohtuotsus, 10.4.2014, Areva jt *vs.* komisjon, C-247/11 P ja C-253/11 P, EU:C:2014:257, punkt 114 ja seal viidatud kohtupraktika).

52 Käesolevas asjas tuleb tõdeda, et – nagu märkis ka kohtujurist oma ettepaneku punktis 31 – Saint-Gobain tugines Üldkohtus sellele, et on rikutud määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 3 esimest lõiku koostoimes määruse nr 1367/2006 artikli 6 lõikega 1, väites, et juurdepääsu võimaldamisest keeldumise põhjuseid tuleb tõlgendada kitsendavalt. Sellega seoses viitas Saint-Gobain sõnaselgelt viimati nimetatud määruse eesmärgile, mis on tagada Århusi konventsiooni rakendamine.

53 Samas heidab Saint-Gobain apellatsioonkaebuse esimese väite esimeses osas Üldkohtule ette õigusnormi rikkumist, sest Üldkohus otsustas, et määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 3 esimene lõik on kohaldatav nii otsustamisprotsessi käigus koostatud dokumentide kui ka selles protsessis käsitletud küsimustega vahetult seotud dokumentide suhtes. Saint-Gobain väidab, et see tõlgendus on vastuolus määruse nr 1367/2006 artikli 6 lõike 1 teise lausega koostoimes Århusi konventsiooniga, mida viimati nimetatud määrusega soovitakse rakendada, ja eelkõige Århusi konventsiooni artikli 4 lõike 4 punktiga a.

54 Saint-Gobain ei maininud esimeses astmes esitatud hagis tõepoolest sõnaselgelt Århusi konventsiooni artikli 4 lõike 4 punkti a. Ta väitis aga, et määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 3 esimesele lõigule komisjoni poolt antud tõlgendus ei ole kooskõlas määruse nr 1367/2006 artikli 6 lõikega 1.

55 Seega kuna apellatsioonkaebuse esimese väite esimese osa kohaselt on rikutud määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 3 esimesest lõiku, kujutavad Saint-Gobaini argumendid endast üksnes esimeses astmes esitatud hagi väites juba käsitletud argumendi täiendamist, mida ei saa järelikult pidada vastuvõetamatuks.

56 Lõpuks väidab komisjon, et apellatsioonkaebuses ei ole täpselt välja toodud vaidlustatud kohtuotsuse neid punkte, millele vastu vaieldakse.

57 Sellega seoses tuleb meenutada, et kodukorra artikli 169 lõike 2 kohaselt näidatakse õigusväidetes ja -argumentides täpselt, millised Üldkohtu lahendi põhjenduse punktid vaidlustatakse. Apellatsioonkaebus, milles ei ole ära näidatud vaidlustatud kohtuotsuse kritiseeritavad punktid ja Üldkohtu väidetav õigusnormi rikkumine, on vastuvõetamatu (vt selle kohta kohtuotsus, 22.9.2016, NIOC jt *vs.* nõukogu, C-595/15 P, ei avaldata, EU:C:2016:721, punktid 95 ja 96).

58 Käesolevas asjas toob Saint-Gobain esimese väite esimeses osas aga selgelt välja vaidlustatud kohtuotsuse punktid 80–82 ja 87. Osas, milles ta heidab Üldkohtule ette, et viimane ei võtnud määruse nr 1367/2006 artikli 6 tõlgendamisel arvesse Århusi konventsiooni, oli tal ka ilmselgelt võimatu ära näidata selle kohtuotsuse konkreetseid punkte. Järelikult vastab apellatsioonkaebus kodukorra artikli 169 lõike 2 nõuetele.

59 Eeltoodud kaalutlusi arvestades ei saa nõustuda komisjoni esitatud vastuvõetamatuse vastuväitega.

Sisulised küsimused

60 Kõigepealt tuleb märkida, et määruse nr 1049/2001 põhjenduse 1 kohaselt avaldub selles määruses Amsterdami lepinguga EL lepingusse lisatud artikli 1 teises lõigus talletatud tahe tähistada uut etappi Euroopa rahvaste üha tihedama liidu loomises, kus otsused tehakse nii avalikult kui võimalik ja nii kodanikulähedaselt kui võimalik. Nagu on meenutatud määruse põhjenduses 2, on üldsuse õigus tutvuda institutsioonide dokumentidega seotud institutsioonide demokraatliku iseloomuga (kohtuotsus, 1.7.2008, Rootsi ja Turco *vs.* nõukogu, C-39/05 P ja C-52/05 P, EU:C:2008:374, punkt 34).

61 Nagu ilmneb kõnealuse määruse põhjendusest 4 ja artiklist 1, on selle määruse eesmärk anda üldsusele võimalikult laiaulatuslik juurdepääs institutsioonide dokumentidele (kohtuotsus, 14.11.2013, LPN ja Soome *vs*. komisjon, C-514/11 P ja C-605/11 P, EU:C:2013:738, punkt 40 ja seal viidatud kohtupraktika).

62 Sellegipoolest võib seda õigust teatud avalikest või erahuvidest lähtudes piirata. Määrus nr 1049/2001 näeb eelkõige artiklis 4 kooskõlas põhjendusega 11 ette erandid, mis lubavad institutsioonidel keelduda juurdepääsu võimaldamisest dokumentidele, mille avalikustamine kahjustaks mõnd selle artikliga kaitstud huvi (kohtuotsus, 21.9.2010, Rootsi jt *vs*. API ja komisjon, C-514/07 P, C-528/07 P ja C-532/07 P, EU:C:2010:541, punktid 70 ja 71 ning seal viidatud kohtupraktika).

63 Kuid kuna nende eranditega tehakse erand põhimõttest, et üldsusel peab olema võimalikult laiaulatuslik dokumentidega tutvumise õigus, tuleb neid erandeid tõlgendada ja kohaldada kitsalt (kohtuotsused, 18.12.2007, Rootsi *vs*. komisjon, C-64/05 P, EU:C:2007:802, punkt 66, ja 21.7.2011, Rootsi *vs*. MyTravel ja komisjon, C-506/08 P, EU:C:2011:496, punkt 75).

64 Mis puudutab liidu institutsioonide ja organite käsutuses olevat keskkonnateavet, siis on määruse nr 1367/2006 artikli 1 kohaselt määruse eesmärk saavutada selle teabe võimalikult laialdane süstemaatiline kättesaadavus ja levik (vt selle kohta kohtuotsus, 23.11.2016, komisjon *vs*. Stichting Greenpeace Nederland ja PAN Europe, C-673/13 P, EU:C:2016:889, punkt 52).

65 Kuigi määruse nr 1367/2006 artikli 3 kohaselt kohaldatakse määrust nr 1049/2001 ja eelkõige selle artiklit 4 põhimõtteliselt kõigi taotluste suhtes, mis on esitatud liidu institutsioonide valduses oleva sellise keskkonnateabe kättesaamiseks, lisab määruse nr 1367/2006 artikkel 6 niisuguste taotluste kohta erinorme, mis osaliselt hõlbustavad ja osaliselt piiravad juurdepääsu dokumentidele (kohtuotsus, 14.11.2013, LPN ja Soome *vs*. komisjon, C-514/11 P ja C-605/11 P, EU:C:2013:738, punkt 53).

66 Eelkõige nähtub määruse nr 1367/2006 artikli 6 lõike 1 teisest lausest, et määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 3 esimeses lauses sätestatud erandite puhul tõlgendatakse keeldumise aluseid kitsendaval viisil, võttes arvesse avalikustamisega teenitavat üldsuse huvi ja seda, kas taotletud info on seotud heidetega keskkonda (vt selle kohta kohtuotsus, 14.11.2013, LPN ja Soome *vs*. komisjon, C-514/11 P ja C-605/11 P, EU:C:2013:738, punkt 83).

67 Neid sätteid ja põhimõtteid arvestades tuleb analüüsida apellatsioonkaebuse esimese väite esimest osa.

68 Üldkohus leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktides 79–82 esiteks, et käesolevas asjas käsitletav otsustamisprotsess oli haldusmenetlus, milles püüti ühtlustatult eraldada tasuta saastekvoote, ning et vaidlusaluse otsuse vastuvõtmise ajal ei olnud see haldusmenetlus veel lõppenud.

69 Teiseks märkis Üldkohus, et see haldusmenetlus „vajas tugevamat kaitset“. Nimelt esines kõrgendatud oht, et asjaomase protsessiga seotud sisemiste dokumentide kättesaadavus mõjutab otsustamisprotsessi negatiivselt. Huvitatud isikud oleksid võinud kasutada seda teavet sihipäraseks mõjutamiseks, mis võib eelkõige kahjustada lõpliku otsuse kvaliteeti.

70 Kolmandaks nentis Üldkohus, et haldusmenetlustel on ranged tähtajad, millest kinnipidamine satuks ohtu, kui komisjon peaks menetluse ajal analüüsima institutsiooni sees toimunud diskussioonide suhtes väljendatud seisukohti ja neile vastama.

71 Neljandaks tõdes Üldkohus, et komisjoni haldustegevusega seoses ei ole vaja võimaldada dokumentidele nii ulatuslikku juurdepääsu kui liidu institutsiooni seadusandliku tegevuse korral, mil see peab määruse nr 1049/2001 põhjenduse 6 kohaselt olema laiaulatuslikum.

72 Seejärel ei nõustunud Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 86–90 Saint-Gobaini argumendiga, et taotletud teave ei puuduta kontrolli, mida komisjon teostab liikmesriikide poolt otsuse 2011/278 artikli 15 lõike 1 alusel saadetud teabe suhtes, vaid see puudutab Saksamaa ametiasutuste poolt komisjonile saadetud tabelit, mistõttu seda teavet ei saa käsitada nii, et see puudutab otsustamisprotsessi ennast.

73 Sellele järeldusele jõudmiseks märkis Üldkohus, et väljendi „käsitleb küsimust“ kasutamisega ei soovinud seadusandja piirata määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 3 esimeses lõigus sätestatud erandiga hõlmatud teabe ulatust ainult nende dokumentidega, mis on koostatud asjaomase otsustamisprotsessi käigus, ning et selle väljendi kasutamine lubab kohaldada seda sätet ka dokumentidele, mis on otseselt seotud selles protsessis käsitletud küsimustega.

74 Üldkohus nentis seega, et teave, mille kättesaadavaks tegemist Saint-Gobain taotles, oli vaidlusaluse otsuse vastuvõtmise ajal pooleliolevas otsustamisprotsessis käsitletud küsimusega otseselt seotud teave, kuivõrd see „käsitle[s] küsimust, milles institutsioon ei ol[nud] veel otsust teinud“.

75 Tuleb tõdeda, et Üldkohtu poolt määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 3 esimesele lõigule antud tõlgendus, milles aetakse segi otsustamisprotsessi ja haldusmenetluse mõisted, viib selleni, et selles sättes ette nähtud dokumentidega tutvumise õiguse erandi kohaldamisala laiendatakse nii, et selle kohaselt võib liidu institutsioon keelduda võimaldamast juurdepääsu mis tahes dokumentidele, sealhulgas institutsioonide käsutuses olevat keskkonnateavet sisaldavatele dokumentidele, kui dokument on otseselt seotud küsimustega, mida käsitletakse selles institutsioonis pooleli olevas haldusmenetluses.

76 Kuid selles sättes nimetatud mõistet „otsustamisprotsess“ tuleb mõista nii, et see viitab otsuse tegemisele ega hõlma otsuse tegemisele eelnenud kogu haldusmenetlust.

77 Selline tõlgendus tuleneb ennekõike nimetatud sätte sõnastusest endast, milles viidatakse dokumendile, mis „käsitleb küsimust, milles [liidu] institutsioon ei ole veel otsust teinud“.

78 Edasi vastab see tõlgendus nõudele tõlgendada määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 3 esimest lauset kitsendavalt; nõue, mis on veelgi rangem, kui arvestada asjaolu, et dokumendid, mille esitamist taotletakse, sisaldavad keskkonnateavet.

79 Mis puudutab lõpuks neid dokumente, siis räägib kõnealuse tõlgenduse poolt ka määruse nr 1367/2006 eesmärk, milleks määruse pealkirja järgi on kohaldada Århusi konventsiooni sätteid liidu institutsioonide ja organite suhtes.

80 Tõepoolest piirdub määruse artikkel 6 ainult viitega, et määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 3 esimeses lõigus sätestatud erandeid tuleb tõlgendada kitsendavalt, täpsustamata seejuures mõistet „otsustamisprotsess“ selle sätte tähenduses.

81 Sellest hoolimata – nagu märkis ka kohtujurist oma ettepaneku punktis 76 – näeb Århusi konventsiooni artikli 4 lõike 4 punkt a ette, et keskkonnateabe taotluse võib jätta rahuldamata, kui avalikustamine võib ebasoodsalt mõjutada avaliku võimu organi menetluse konfidentsiaalsust, kui konfidentsiaalsusnõue on ette nähtud riigisisese õigusega, mitte aga mõjutada kogu haldusmenetlust, mille lõpus teevad asutused otsuse.

82 Sellistel asjaoludel tuleb seega esmalt tõdeda, et vaidlustatud kohtuotsuse punktis 79 Üldkohtu poolt nimetatud asjaolu, mille kohaselt ei olnud vaidlusaluse otsuse vastuvõtmise ajal asjaomane haldusmenetlus veel lõppenud, ei suuda ainsa asjaoluna tõendada, et taotletud dokumentide avalikustamisega oleks komisjoni otsustamisprotsessi oluliselt kahjustatud.

83 Edasi tuleb märkida, et vastupidi vaidlustatud kohtuotsuse punktis 80 sisalduvale seisukohale, et kõnealune haldusmenetlus vajab tugevamat kaitset, peab tegelikult lähtuma määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 3 esimeses lõigus sätestatud erandi kitsendava tõlgendamise kohustusest; seda nentis vaidlustatud kohtuotsuse punktis 63 õigesti ka Üldkohus ise. Seega ainult viitest negatiivsete tagajärgede tekkimise ohule, mis on seotud juurdepääsuga sisedokumentidele ja võimalusega, et huvitatud isikud võiksid menetlust mõjutada, ei piisa selleks, et tõendada, et nende dokumentide avalikustamine kahjustaks oluliselt asjassepuutuva institutsiooni otsustamisprotsessi.

84 Peale selle tuleb nentida, et kuigi määruse nr 1367/2006 põhjenduse 2 kohaselt tuleb pakkuda üldsusele tõhusaid võimalusi keskkonnaasjade otsustamises osalemiseks, aidates sellega tõsta otsustamisprotsessi vastutustundlikkust ja läbipaistvust, ei nõua määrus – vastupidi sellele, mida leiab Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 81 –, et komisjon analüüsiks pärast seda, kui ta on avalikustanud keskkonnateavet sisaldavad dokumendid, mis puudutavad pooleliolevat haldusmenetlust ja millest nähtuvad institutsiooni sees toimunud diskussioonid, üldsuse väljendatud seisukohti ja vastaks neile. Neil tingimustel ei saa seega asuda seisukohale, et selline avalikustamine seab ohtu komisjoni läbi viidavate haldusmenetluste tähtaegadest kinnipidamise.

85 Lõpuks olgu märgitud, et kuigi komisjoni haldustegevusega seoses ei ole vaja võimaldada dokumentidele nii ulatuslikku juurdepääsu kui liidu institutsiooni seadusandliku tegevuse korral, ei tähenda see siiski seda, et haldustegevus ei kuulu määruse nr 1049/2001 kohaldamisalasse, kuivõrd kõnealust määrust kohaldatakse selle artikli 2 lõike 3 kohaselt kõigi institutsiooni käsutuses olevate dokumentide suhtes, see tähendab institutsiooni koostatud ja talle saadetud ning tema valduses olevate dokumentide suhtes kõikides liidu tegevusvaldkondades (vt selle kohta kohtuotsus, 21.7.2011, Rootsi *vs*. MyTravel ja komisjon, C-506/08 P, EU:C:2011:496, punktid 87 ja 88 ning seal viidatud kohtupraktika).

86 Eeltoodud kaalutlusi arvestades tuleb tuvastada, et kuna Üldkohus ei tõlgendanud kõnealuse määruse artikli 4 lõike 3 esimest lõiku kitsendavalt, nagu seda nõuab määruse nr 1367/2006 artikli 6 lõike 1 teine lause, siis rikkus Üldkohus õigusnormi.

87 Kuna apellatsioonkaebuse esimese väite esimene osa on seega põhjendatud, tuleb vaidlustatud kohtuotsus – ilma, et oleks vaja analüüsida selle väite teist osa ja apellatsioonkaebuse teist väidet – tühistada.

Vaidlustatud kohtuotsuse tühistamise tagajärjed

88 Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 61 esimese lõigu alusel võib Euroopa Kohus, kui ta Üldkohtu otsuse tühistab, suunata asja tagasi Üldkohtusse otsustamiseks või teha ise asja suhtes lõpliku kohtuotsuse, kui menetlusstaadium lubab.

89 Käesoleval juhul tuleb Euroopa Kohtul teha ise lõplik otsus asja suhtes, mille menetlusstaadium seda lubab.

90 Saint-Gobain esitas oma tühistamishagis kaks väidet, millest esimese kohaselt oli rikutud määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 3 esimest lõiku koostoimes määruse nr 1367/2006 artikli 2 lõike 1 punkti d alapunktiga iii ja artikli 6 lõike 1 teise lausega.

91 Nagu käesoleva kohtuotsuse punktides 25–28 on märgitud, leidis komisjon vaidlusaluses otsuses, et asjassepuutuva teabe täies mahus teatavakstegemine võimaldaks üldsusel ja eelkõige puudutatud ettevõtjatel esitada küsimusi või väljendada kriitikat liikmesriikide saadetud andmete kohta, mis võiks sekkuda nii komisjoni kui ka liikmesriikide otsustamisprotsessi. Sekkumine võib omakorda oluliselt pikendada otsustamisprotsessi ning kahjustada komisjoni ja liikmesriikide vahelist dialoogi. Komisjon pidas ka tähtsaks asjaolu, et ta ei olnud veel selle teabega seoses otsust teinud ning et sellist otsust oli

oodata määratud tähtaja jooksul. Nimetatud institutsioon lisas, et käesolevas asjas oli oluline tagada, et kõnealuse otsuse saaks teha igasuguse välise sekkumiseta ning et säiliks komisjoni ja Saksamaa asutuste vaheline usalduslik õhkkond.

92 Kuid arvestades käesoleva kohtuotsuse punktides 75–81 esitatud põhjendusi, ei saa sellised kaalutlused tõendada, et keskkonnateabe avalikustamine oleks oluliselt kahjustanud komisjoni otsustamisprotsessi määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 3 esimese lõigu tähenduses koostoimes määruse nr 1367/2006 artikli 6 lõike 1 teise lausega.

93 Järelikult tuleb tühistamishagi esimese väitega nõustuda ja vaidlusalune otsus tühistada, ilma et oleks vaja analüüsida hagi teist väidet.

Kohtukulud

94 Vastavalt kodukorra artikli 138 lõikele 1, mida artikli 184 lõike 1 alusel kohaldatakse apellatsioonkaebuste lahendamisel, on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud.

95 Kuna Saint-Gobain on kohtukulude hüvitamist nõudnud ja komisjon on kohtuvaidluse kaotanud, tuleb temalt välja mõista Saint-Gobaini kohtukulud nii esimeses kohtuastmes kui ka käesolevas apellatsioonimenetluses.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (viies koda) otsustab:

1. **Tühistada Euroopa Liidu Üldkohtu 11. detsembri 2014. aasta otsus Saint-Gobain Glass Deutschland *vs*. komisjon (T-476/12, ei avaldata, EU:T:2014:1059).**

2. **Tühistada komisjoni 17. jaanuari 2013. aasta otsus, millega keeldutakse täieliku juurdepääsu võimaldamisest Saksamaa Liitvabariigi poolt komisjonile komisjoni 27. aprilli 2011. aasta otsuse 2011/278/EL (millega määratakse kindlaks kogu liitu hõlmavad üleminekueeskirjad Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiivi 2003/87/EÜ artikli 10a kohaste tasuta saastekvootide ühtlustatud eraldamiseks) artikli 15 lõikes 1 ette nähtud menetluse raames edastatud loetelule, osas, milles see dokument sisaldab teavet Saint-Gobain Glass Deutschland GmbH Saksamaal asuvate teatavate käitiste kohta seoses saastekvootide esialgse eraldamisega ning tegevuse ja võimsuse tasemega, mis puudutab süsinikdioksiidi (CO_2) heidet aastatel 2005–2010, käitiste tõhusust ning esialgselt aastateks 2013–2020 aasta kohta eraldatud saastekvoote.**

3. **Mõista Saint-Gobain Glass Deutschland GmbH kohtukulud nii esimeses astmes kui ka käesolevas apellatsioonimenetluses välja Euroopa Komisjonilt.**

Allkirjad